

πιό πολύ απ' ότι πίστευα, γιατί μιὰ μέρα τσάκωσα τόν έαυτό μου πού άνοιξε τό συρτάρι του Ήλία και διάβαζε κρυφά τά γράμματα τής ξαδέφφης του, άν και εκείνος μου τάδινε όλα και τά διάβαζα.

Μάλωνα τόν έαυτό μου, μ' ύστερα άρχισα νά ξεσακαλιζώ τήν καρδιά μου για νάβρω τί γινούτανε μέσα της.

Μιὰ μέρα, τό μεσημέρι βλέπω τόν Ήλία τρεχάτο και έρχεται μ' ένα μαύρο γράμμα στό χέρι και πολλά μαύρα δάκρυα στά μάτια. Ράγισε ή καρδιά μου άμα τόν είδα, γιατί φοβήθηκα μή πέθανε ή ξαδέφφη του. Χωρίς νά μου πῆ τίποτα, μουδωκε τό γράμμα και έπεσε στην κώχη του καναπέ πούμουνα και εγώ ξαπλωμένος.

Έτρεμα. Τάνοιξα και πρώτα-πρώτα είδα τήν ύπογραφή—Φανή. Περιέργο πραγμ. Τό πρώτο δάκρυο πού μουρθε από τό πένθημο εκείνο γράμμα, ήτανε δάκρυο χαράς. Ύστερα τό διάβασα και ώρες όλόκληρες έμεινα μέ τό γράμμα στό χέρι.

Ο Ήλιος κοιμήθηκε.

Χαρτί κιτρινωπό μέ χαρδύ μαύρο περιθώριο, μέ μαύρα γράμματα και λόγια μαύρα, πολύ μετρομένη και περιφρονητικά πρós τήν δύναμη του πεπρωμένου, μουφεραν μπροστά μου μιὰ παράξενη εικόνα.

Θυμούσαστε τήν εικόνα τής Μαργαρίτας πού δειχνει ο Μεριστοφιλης στό Φάουστ;

Έτσι απαράλλακτα, εκεί πού ήμουνα ξαπλωμένος στόν καναπέ και έβλεπα άρηρημένος τό γράμμα, μου φάνηκε πώς είδα εκεί ψηλά τή Φανή, μέ χρώματα όμως όχι σαν τής Μαργαρίτας, ντυμένη μαύρα, μέ προσωπάκι κίτρινο σαν τό χαρτί της, στεφανωμένο γύρο - γύρο από τά κατάμαυρα μαλλιά της και πλουμισμένο μέ δυό μάτια πού γυάλιζαν σαν κεχλιμπάρι μαύρο. Τό στόμα της ήταν επίτηδες θαρρείς κλεισμένο σφιχτά -σφιχτά, μή τύχη και άνοιξη και ξεφύγουν λόγια περιφρονητικά και πρós αυτόν τόν χάρο άκόμη πού νόμισε πώς σαν τής θερίσι

ένα - ένα τούς δικούς της, θά τήν ταπεινώση και θά τήν κάμη νά χάση τήν πίστιν πούγε πάντοτε στη καλωσύνη του Θεού. Και μέ μιὰ πιελιά, ένα πρόσωπο πολύ σοβαρό και περήφανο.

Έβλεπα τήν εικόνα της μέ πολλή προσοχή και σεβασμό άπειρο, σαν νάτανε πραγματικός, ζωντανός άνθρωπος, ως πού ξύπνησε ο Ήλιος και μου τή χάλασε. Σηκώθηκα και για παλλή μου λύπη είδα πώς ... τήν άρπαξκ. Ήμουνα έρωτευμένος.

Πέρασαν χρόνια χωρίς νά μου φύγη ούτε μιὰ στιγμή ή εικόνα τής Φανής και τήν είχα τόσο πολύ συνειθίση, πού ποτέ δέν μου περνούσε πώς δέν τήν είδα καμμιά φορά, αυτή τή κοπέλα πού δέν έλειπε ποτέ από τό νού μου και από τήν καρδιά μου.

Έξη χρόνια ύστερα, σαν πῆρα στη Σύρα για νά κάμω τό γιατρό, ή πρώτη μου δουλειά ήτανε νά διώ τή Φανή. τό κορίτσι πούγε τόση δύναμη νά μέ κρατάη τόσα χρόνια από μακριά.

Έβαλα τή ρετιγκότκ μου, απλήρωτη άκόμη στό ράφτη τής Αθήνας, πῆρα τά γάντια μου και τό μπαστούνι μου και τράβηξα ίσια στό σπίτι της σαν νά πῆγα και χθές. Έτόσον καλά θυμούμουνα τήν περιγραφή του Ήλία.

Χτύπησα τήν πόρτα, κι άνοιξαν και σε λίγο βρέθηκα μπροστά σ' ένα κορίτσι ξαινό, ροδοκόκκινο χαρούμενο και γελαστό.

Λυπήθηκα. Η κοπέλα π' άγαπούσα δέν ήταν εκείνη π' άγαπούσα.

Είναι τώρα τέσσερα χρόνια πού τή γνώρισα τή Φανή, και αλήθεια τήν άγαπώ άμα τή βλέπω, μέ τί παράξενο πράμα! σαν δέν είμαι κοντά της και τή θυμούμαι άντι τής πραγματικής μουρχεται μπροστά μου ή εικόνα πού είδα στό τσιφλίκι.

Ποίαν άγαπώ;

Α. ΜΑΤΣΙΝΑΣ.

ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Έσέ μπορεϊ νά νοιώσω
κ' εκεί πού θά κοιμούμαι,
άθώα μου πεταλούδα,
σαν αλαφροπετις,
άπάνω απ' τό χορτάρι
πού πλούσια θά σκεπάξη
τήν άνοιξη τό μνήμα
του ποιητή.

Όταν σε βλέπω τόρα,
ώραία μου πεταλούδα,
μέσα μου ξάφνω νοιώθω
λαχτάρα μυστική,
γαι δίπλα στα φτερά σου
πού ο ήλιος τά χουσώνει
μου φαίνεται ή ψυχή μου
πετά κι'αυτή.

Μ. Α. ΜΑΔΑΚΑΣΗΣ.